

Hortobāgyi László (Hortator):
A snowsoveten.com jelenség
Im Westen nichts Neues /All Quiet on the Western Swamp
and also in Eastern Europe
(private letter to the Publisher)

*

Ahoy Don Maistre !

Remélem health-wealth, “*brave new world*” és előttünk az élet...

Bár az emberiség nagyobbik része kívül esik a *WASP* világrendszer mára már hanyatló világán, mégis - sajnos - angolul kell írnom, (így hozta a történelem), ezen a globális segédnyelven, amely csekély kifejezőerővel és idióta szemantikával bír. Ez a nyelv középszinten rendkívül alkalmatlan arra, hogy bonyolultabb jelenségeket pontosan írjon le, sivár, defektes szóképzése, template-pattern mondta megsemmisítik a közölni kívánt gondolat mélységét és sokszínűségét, de azért próbálkozom.

Korábban a magam részéről vállaltam, hogy igyekszem figyelembe venni a zenekritikai dolgozók által hozzáadott értéket.

De most - sajnálattal - kissé felbasztam az agyamat, ennyi elfajult baromság olvasatán. A nyugati *Big Media* aggregátok rémuralma miatt a rossz kritikákat is illik eltérni az érintetteknek, de a statisztika azt mutatja, hogy mindig a (*clickable*) negatív írások vannak többségben.

Akik írják, azzal érvelnek, hogy nekik ez a dolguk. Önjelöltségük nem demokratikus és munkásságuk nem szolgálják a kultúra javát, hanem roncsolja és devalválja azt.

Igaz, vannak kivételek...

Ugyanakkor újra vissza kell térjek arra a katasztrófálisan eltorzult nyugati zeneszemléletet érintő némely észrevételemre, amelyet korábban zártkörűen vázoltam kettőnk számára egy levélben, és ahol kizárólag a piacképes invazív héroszok portfólióinak profitképessége határozza meg a 68-as évek utáni tragikusan bornírt és a résztvevő egyedek számára is kontraproduktív végkifejlettel járó zenekritikai stílust.

Bár itt *Hungisthān*-ban az a szokás, hogy nem ereszkedünk le egy bizonyos szintről egy bizonyos szintre egy újabb idióta nyugati kritikus miatt, de e fenti kritikai szemléletmóddal szemben - mely sajnálatosan a generózus Kiadót is érinti – feltétlenül meg kellett fogalmaznom az alábbi levelet.

Ahol nincs múlt, csak monoton jövő, ott a "lineáris hanyatlás" kultúrája és a

mindennapi apokalipszis (*apocapitalipsys*) pillanatai és állandósult életérzései valósulhatnak csak meg.

Ez oda vezet, hogy egy sötét, kontinentális, hamistudatú pszichozóikum buborékfelhő alakult ki a Nyugat felett, amely megakadályozza az alatta lakókat, hogy egy kulturális (*continentwide*) köznyelvet alakítsanak ki, és nem pedig a *Model T.- kanban-lego-Reihe-puzzle* típusú, unalmasan homogén és sivár magánpoklok egymással versengő zeneipari portfólióit. Ugyanis ahol nincs egyezményes magas kulturális köznyelv vagy a *deep state* „*davosi kultúrája*„ megsemmisíti azt, ott nem létezik ellenálló és virágzó közösségi kultúra.

Kialakul a jelenlegi zeneipar transznacionális vállalkozásainak „*meta-kultúrája*”, melynek napi gyakorlata megtanít minket arra, hogy az embert és annak különböző kultúráit a profitszerzés és a személyes meggazdagodás forrásának tekintsék, s ahol az anyagi érdekek képesek elnyelni minden más emberi érzést, s így a társadalom úgy néz ki mint tébolyult *alien*-ek harácsoló szenvedélyeinek a zsibvására.

A magas képzettségű értelmiség pedig tudósként, művészként, a transznacionális korporációk istállóiban és egyetemeken eltartott, lojális, de animált sertéssekként különülnek el egymással kommunikációképtelen és zárt kasztozókba.

Ez a lokális "*metaversum*" eszmefelhő mára globális jelenséggé vált és eltorzított, kiírtott minden hagyományos és ettől eltérő gondolkodást.

Ez a torzulás a 68-as zeneköznyelvi mozgalmak besülése után fokozatosan kezd egy olyan elidegenedett irányba devalválódni, és ahol a zenében a primitív amerikai proletár *blues* köznyelv globális elterjedése és a mögötte álló amerikai birodalmi anyahajók mindent tönkretettek - többek közt a rockzenétől a kortárs művekig, egészen a borneói faluközösségek ritusaikig bezárólag.

S valóban a borneói *fore* törzs *kuru* betegségéhez hasonlóan, a mai nyugati zeneipar is önmagát kannibalizálja önfertőzően, immáron sokadik, rövidéletű és újrakérődző hullámaiban.

A megvalósult *zombi* világzenében is a tradicionális hangközök, a periodikus ritmikai rendszerek, az egyedi hangszerek hangszínei csak habcsók-hangminták a szórakoztatóipar *übergeil* tortáján, ahol kis *Himmler Guru* producerek egészségge hízik a hagyományok kizsákmányolható zsírján.

A világ megválthatóságának pozitív látomásait leíró irodalomnak és víziók korszakának akkor lett vége (nyugaton) amikor ennek egyik vizuális szimbólumaként 1968-ban legyártották a *2001 Űrodisszeia* tömény és bornírt giccsét (*S.Kubrick & A.C.Clarke* által), amelynek nyitó képkockái alatt *R. Strauss "Also sprach Zarathustra"* (bemutatója 1896!) korhadtt, infantilis és handabanda zenéje szólalt meg, szemben az ábrázolni kívánt új világ új zenei köznyelvének valamely sokkal jobban ide kívánatos pozitív példájával.

Ehhez persze egy újszerű és klisémentes látásmódra lett volna szükség.

Mintahogy a *Tubular Bells*-t (1973) is az *Ördögűző* film zenéjévé sorvasztották, tökéletesen és unintelligensen félreértve azt.

Az itt ellenpólusként, de hiányosan felsorolt korabeli szerzők mindegyike intelligensebb lett volna : *Whitenoise, Pink Floyd, John Pfeiffer, The Wozard of Iz, Terry Riley, Wladimir Ussachewsky, Morton Subotnick, Pierre Henry, Soft Machine, François Bayle, Tod Dockstader, Olivier Messiaen, Tom Dissevelt & Kid Baltan, David Behrman, Amon Düül, Gordon Mumma, Silver Apples, Otto Luening, Charles Wuorien, Attilio Mineo* - például, vagy folytassam tovább?

A progresszív zene kihalását követő zenei élet silány idoljainak a felbukkanása természetesen egybeesett ama mogyoróagyú kreatúrák és zeneileg (is) *invazíve* káros pojják sorjázásával (mint *Who, Velvet Underground, David Bowie, Lou Reed, Nick Cave*, végtelenül satöbbi, rajongóknak üzenem: *kiss my ass*, tépjenek sorszámot), akiknek ekkorra virágzott ki hirtelen az ágyékuk és mindez akkortájt történt, amikor a zenészek a szívük tájékáról a nemiszervük elé eresztették le az elektronikus gitárokat.

Majd jöttek a "komoly" *pompous* lidércek *L. Bernsteintől - Phil Glass-ig*, majd *Dror Feiler, Michael Nyman, Kronos Quartet*, végtelenül satöbbi), hogy az infantilis jazz világát alig említsem.

Ez a jelenkori elképesztő zenetörténeti csőd jól látható az agyonhypolt *Whiplash* (2014) c. filmben, ahol az amerikai brutalitású „esztétikai” diktatúra öklének humanizmusa ráradializál a halandók kiszikkadt nyúltagyára, tehát ahol a másodpercenként onanizált hangok mennyisége legitimálja a zenei tehetséget.

Mi sem jellemzi tökéletesebben a meddővé váló intellektust, mint az effajta ötlettelen kifícamodás, defektes torzulás és a régi búzhödt konnotatív közhelyekhez való gyáva visszatérés, arról a *hyperól* nem is beszélve, amely ezt a "gyöngyszemet" máig kitartóan körülveszi.

Ez a szemléletmód valóban az én zenéim ellensége.

És ellensége a világ nem nyugati zenekultúrájának ideiglenesen fennmaradt 70 %-ának is. Látni kell, hogy Nyugaton a tradicionális keleti magaskultúrák zenei alapelveit és másként való gondolkozását a mai napig nem értették meg, és ez most Keleten a Nyugat miatt van végleg eltűnőben. (*duble blind paradoxon*).

Napjainkban a virtuóz hívők és kritikusok, girhes hívőizmaikat a zenetudomány *queer* tételein is gyakorlatoztatván, az elmeparaziták progresszív evolúcióját segítették elő azzal, hogy a komputervírusokhoz hasonló elmevírusaik falkákba tömörültek. Amikor ezek az adat-monteriák, (*mēmplexek*) elég stabilak lettek a társadalmi hamistudat kocsonyás világában ahhoz, hogy létezésük hosszabb időtartama alatt kiérdemeljenek egy-egy közös karaktersorozatot, mint péld "progresszív zene" "indie avantgard", "postmodern modal jazz" vagy a "blues forma" és "demokrácia", akkor kiderült, hogy akár vallási ideák, vagy a zenei

műformák, nem annak ellenére virulnak mert nevetségesek, hanem pontosan azért mert nevetségesek.

Nekem például erősen hiányzik a a “*Bizánci Surf Jazz*” kategória....

Ahogy leírtam korábban levelezésünkben: amikor személyesen láttam a nyugati zenei életet a 70-es évek elejétől kezdve a zárt protokommunista *katorga*-ból kikukkantva : nagyon megdöbbentem.

Hatalmas tehetségek nyüzsögtek nagy számban, de intelligencia, ízlés, zenetörténeti ismeretek és az IQ teljes hiányában. Ugyanaz az ember egyik évben elképesztően zseniális (ösztön) zenét csinált, ugyanaz a személy pedig a következő évben elképesztően giccses szart. Fogalmuk sem volt - ma sincs - hogy mit és miért tesznek. Akiknek meg volt, azok elkezdték meghangszerelni a prím és a *Fibonacci* számokat. Később megjött a *queer* zenetudomány is.

Néhány év után, a legnagyobbak kivételével, ezek a zenék elavulnak és hallgathatatlaná válnak.

Nyugaton (és persze Keleten is) az a képmutató kritikai gyakorlat, hogy nem mondjuk ki pontosan, amit gondolunk. (legfeljebb, ha pénzről van szó – esetleg...).

A “technopozitivistá” *smackcreation* (*one snap creation work*) jelenség álszent gyakorlata a nyugati világban, a munka (és annak öröme) elrejtése egy olyan hazug hipokrita hagyomány része, amelyben a versengő humanobjektumok elidegenedett transzhumán portfóliói versengenek egymással a profitteering hálózati terében.

Amikor felléptem Nyugaton, nagyon udvarias voltam, általában hallgattam, de elborzasztott az elfajulás és a felületesség.

Elképesztő homogenitás, minden beérkező pigmentgazdag irányzat villámgyorsan lehülyül a dūr-moll szisztéma *jazzoid-gershwin*-i hangzásvilágára, beleértve a repetitív (minimal) school nagyrészét is. A *jazz* öncélú, sehova nem vezető onániáját összekeverték a keleti zenék évszázados improvizációs gyakorlatával, holott ég és föld a kettő. Ez a borzalmas és torz gyakorlat ma tovább terjed, egyre rémisztőbb mennyiségű giccshekatombákkal.

És nem hallják...

Egyébként világosan láthatjuk a különbséget, ha összehasonlítjuk egy *rāga* (*pakad*), *maquam* vagy a *gamelān gendhing* bármelyik főtémáját a *jazz*-zene, primitív és ostoba motívumainak maszturbálásával. A *jazz* egy teljesen más társadalomból származik, teljesen más "rejtett jelentésekkel" és/vagy történelemmel.

A *jazz* soha nem tud elérni semmit, mert az onánia ergonómiája működteti, így csak az elidegenedett egyén privát mennyországainak és poklainak diszfémikus "dialektusa" tud lenni. A *jazz*-zene mint perszonális *drog*, a kvázi *exodus*-parádét szolgálja a proletárok számára, egy zárt közösségi köznyelv kialakításával.

Például a tehetséges, de elidegenedett *Keith Emerson* is csak a piacorientált, idióta

fogyasztói társadalom brutalitását szimbolizálja, és teljesen távol áll például a hagyományos indiai zene filozófiai és zenei attitűdjétől. A hangszerek elpusztítása egyenlő a humanoid értékek hídjának lerombolásával, amely egy jobb világ felé vezethetne. Életének devolúciója jól bizonyította ezt a kijelentést. (R.I.P.)

Az USA-ban jól felszerelt egyetemi zenei oktató departmentek léteztek, ahol (egykor) hálózatba kötött *Synclavier* modulok szolgálták a zenei tanulmányokat folytató diákokat, de az elképesztő lehetőségekkel bíró egyetemi tanszékek termése hallgathatatlan individuális poklok káosztömegét eredményezte csupán.

Ez a jelenség különösen felerősödött az úgynevezett "*világzene*" megjelenésével.

Kezdetben az angolszász *WASP* és a nyugati zenészeknek minden létező lehetőségük megvolt a pontos információszerzéshez, a technika és az expedíció szervezésének szabadsága révén, és az egész glóbusz angolul beszél.

De a nyugati félteke zenészeit egyáltalán nem érdekelte a valódi másvilágok valódi zenei rendszere. Akik pedig mélyebben érdeklődtek, azok meg sajnos súlyosan félreértették e világok zenéinek "jelentését" (*hidden meaning of the behavior connotations*).

Ennek az eszelős és eldegenerálódott zeneiparnak és annak járadékolt *Stockholm szindroma*-s zenekritikusainak korlátolt idiomája pedig napi gyakorlatában és kritikai munkásságában tökéletesen leképezi és kondicionálja ezeket az állapotokat.

Látható, hogy amikor elfogy, illetve elévül egy kifáradt és meddő intellektusú (*strata*) zárvány eredeti tökefelhalmozásának zsírtartaléka, akkor a létrejövő légüres térben csak a torz *entelechiá*-k lebegő *poltergeist* csomócskái szennyezik be a memetikai teret.

Ezen mamelukok egy jelentős része önhülyítésként és hamistudatú alternatív progresszióként, a mindenkori áramlatoktól függetlennek vélt szemléletmódjával erősíti meg az általa is utált rendszert, éppen a múlt veleszületett és a korporációk által kiherélt alternatívátlanága miatt is. Csak azzal piszmoghat lukratíve a hűgyos homokozó ládájában ami eladható.

Kontraszelektált jelenlétük, és az elhülyített pór nép fogyasztói tömege által is "legitimizált" (*egy milliárd légy nem tévedhet: a szar jó*) média-nómenklatúrák túlsúlya révén valójában kiszelektálják azokat a kultúra és a tudomány minden területéről, akik a evolúciós hamistudat és program felülbírálatával szeretnének egy új evolúciós lépcsőt felvázolni.

Ez az eltorzult, kicsinyes, utilitárius kritikai attitűd jól jellemzi a jelenlegi nyugati zenekritika sivár, „érték” központú prioritásait, ahol nem veszik észre, hogy például egy pár másodperces egyszerű *groove sample* használata átértelmezi és magasabb szintre emelheti az általa is létrehozott minőségi struktúra összképét.

Persze, a *You Tube* cenzoralgortimusainak létrehozását sem a kulturális szempontok vezérelték (*monetizing*)...

Ennek az oka nyilván az is, hogy az ily módon is tőkésített zene, korunkban már elvesztette (akár a mögöttes vagy eredeti) jelentéshordozó képességét. Azonban ez nem a zene csonkuló önfejlődése miatt következett be, hanem a zeneipar és komprádor kritikusainak tematizálási hatalma által kiszelektált primitív műformák kiüresedése miatt történt meg.

De az ily módon sínre tett fejlődés nem áll meg, nemsokára e korlátolt szellemi akciórádiuszú kritikusokat felváltja a *ChatGPT AI* által generált ideológiai és kulturális halandzsatömeg, amely a korábbi manipulált pszichozoikum tovább manipulált nézetnyalábjaikat sűrítve önti rá a fogyasztói tudatfelületekre – globálisan.

Már nincs összkép, hanem kereskedelmileg fosszilizált mintázatok léteznek csupán, *genre*-dobozok az *Excell*-ben és a CD boltok polcain.

Lásd még *Mozart* dobókockáitól a *(Meta) Facebook White Paper*-ig terjedő “fejlődést”.

Petri, Johann Samuel, (1738-1808) : Anleitung zur praktischen Musik. Leipzig : J.G.I. Breitkopf, 1782-ben azt írta:

“Célom az volt, hogy a zene eredetét valóságösen mutassam be, és hogy valamivel hozzájáruljak történetéhez nagy katasztrófájának koráig bezárólag, amely az 1740. évben kezdődött, és még tart.”

Ezért ezeknek a *fitness* fenotípusú zenéknek már csak hangulati jelentése van, arra is használják őket, így sok esetben az akusztikai-optikai *exodus-wellness* kúrát, a testnyílások és a tudat vegyszeres ingerlését, és/vagy a meditatív-tántrikus végbéltisztítást szolgálja csupán. Itt a *Metasonglobaloma* aggregátok terjesztésében a *fact chekker*-ként működő hemiszférikusan telepített *Gauleiter*-ek helyi *Kápo*-i cenzúrázzák a folyamat során keletkező profitképtelen elhajlásokat.

Mindezt a közeljövőben, tengerhűtötte, a kontinentális határokon túl cirkuláltatott tucatnyi, műholdas internetkapcsolattal bíró anyahajókra telepített szerverek vízrebocsájásával folytatják.

*

S lehet, hogy nincs mindenben igazam, de akkor is ki kell fejezzem gyűlöletemet egy olyan rendszer ellen, ahol az igazság oly kevésbé igaz.

Friendly namaskār from Hungisthān

Hortator de la Mancha

*

(Hortobágyinak Látszó 2023, <http://www.guo.hu> és a "Budavári Kutyák & Cicák"
honlap levelező tagja.)

*

http://guo.hu/WordPress/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/_Thoughts_Hortopaedia/2023_A_snowsovgethen.com_jelenseg_All_Quiet_on_the_Western_Swamp_HUN_.pdf

*

http://guo.hu/?page_id=782

*